

Elise Wanvik – «Min fitte er flott»

Min fitte er flott.

Da jeg var tolv år fant jeg fram speilet.
Jeg hadde hørt rykter om at jenter hadde tre hull.
Dette måtte sjekkes. Ryktene var sanne. Tre hull.
Og jeg måtte høre med mine venninner om hvordan deres glufse så ut.
«Er deres kjønnslepper ulike?», «jeg føler at min er stygg»,
«det er ingen som har lik som meg».
Responsen fra mine venninner gikk i setninger som: «det føler jeg også»
og «jeg trodde jeg var den eneste».
Disse samtalene ble åpenbaringer.
Jeg begynte å forstå at det ikke var bare meg som hadde spørsmål om
hvordan det var meningen at ting skulle se ut «der nede».

Hver sjettede unge kvinne er misfornøyd med utseende på kjønnsorganet sitt,
viser en undersøkelse gjort av Norstat.
Men hos jenter er dette tabu.
Det blir sjeldent snakket om.
Men hvorfor er det sånn?
Det må være fordi det er mangel på informasjon om hvordan en helt normal tiss ser ut.
Det er ikke alle som vet at kvinners kjønnsorgan vokser på lik linje som hos menn.
Det faktumet støtter ikke dagens seksualundervisning – pornoen – opp under.
Her ligner vulvaene en barnetiss.
Nettopp fordi mesteparten er operert.
Hvordan skal vi unge kvinner da vite at det er våre underliv som er det naturlige og ikke
de vi ser på skjermen?

I følge en kartlegging gjort av NRK, velger 300 norske kvinner **hvert år** å operere
underlivet.
En stor prosent av disse prosedyrene er kosmetiske inngrep. De gjør det ikke fordi de
har fysiske plager, men fordi de ikke klarer å leve med hvordan tissen ser ut.
Det føles som den **eneste** utveien.
Og det er et problem.

For et par år siden ble det holdt en vulva-skjønnhetskonkurransen.
Verdens vakreste vulva skulle brukes som modell for et nytt sexleketøy.
De skulle kåre «Miss Tiss 2015»!
Kvinner fra hele verden sendte inn bidrag.
På toppen av rangeringen lignet vulvaene en barnetiss.
Nederst på listen lignet de min egen, og venninnene mine sine, og kusinen min sin.
Altså helt vanlige kvinneunderliv.
Nederst på listen.

Det er lett å flire av denne overfladiske og useriøse konkurransen.
Men den sier noe om hvilke forventninger samfunnet har til kroppene våre.

Hvordan kvinnekroppen skal se ut går i trender.

For et par år tilbake skulle ikke lårene under noen omstendighet gnisse mot hverandre, men i dag skal du søren meg se ut som en cello.

Det er ikke lett å rette seg etter hvordan samfunnet vil jeg skal se ut når idealet endres fra dag til dag.

Jeg klarer ikke å strekke til.

Kjønnsorganet har fått et skjønnhetsideal.

Enda en ting jeg skal gå rundt å bekymre meg for.

Enda en ting jeg skal stå i speilet å stusse over.

Hadde jeg ikke nok med mine tjue andre skavanker.

Nå er det tid for å skjerpe seg.

Jeg snakker til dere gutter som sitter med øynene klistret til de retusjerte bildene.

Det er ikke virkeligheten.

Jeg snakker til dere jenter som vurderer intimkirurgi for å oppnå denne illusjonen av skjønnhet.

Jeg er her i dag for å oppfordre deg til å like din egen tiss.

Ikke ta den raskeste snarveien, jobb med å like det du ser i speilet.

Det handler om å sette ting i perspektiv.

Er det ikke mye viktigere at jeg i det hele tatt kan føde et barn ut av «vajazzen», enn at den ser ut på en spesiell måte?

Er det ikke mye viktigere at dette livet en dag kan vokse i min mage, enn at magen er så spesielt flat?

Vi må legge verdiene våre i andre ting enn et skjønnhetsideal det er umulig å innfri.

Tenk på **alt** kroppen din kan klare.

Du kan lage barn, du kan føde barn, og du kan amme barn.

La kvinnekroppen være kvinnekroppen slik som den er.

Min fitte er flott, det er din òg.